

Čís. 225.

Ku správě pozůstalostního jmění jsou povoláni všichni dědicové, kteří své dědické právo dostatečně vykážali. Ustanovení § 836 obč. zák. zde neplatí.

(Rozh. ze dne 15. července 1919, R I 273/19.)

Pozůstalostní soud (okresní soud v Karlíně) poukázal přihlášené dědice Antonína S. a Růženu F., by vedli společně správu domu pro pozůstalost. Proti tomuto usnesení podali stížnost přihlášení dědicové: shora zmíněný Antonín S. a František S. Rekursní soud stížnosti nevyhověl. **Důvody:** Přihlášení dědicové Antonín S. a František S. stěžují si, že soud pozůstalostní svěřil správu domu, patřícího do pozůstalosti, nejen Antonínu S-ovi, jehož stěžovatelé společně za správce navrhli, nýbrž i přihlášené dědičce Růženu F. Dle ustanovení § 145 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. a § 810 obč. zák. může být přenechána správa pozůstalosti dědici při nastoupení dědictví, vykázal-li dostatečně své právo dědické. Zákon mluví všeobecně, nevyklučuje žádného, z čehož vyplývá, že, je-li dědiců více a prokázali-li všichni dědické právo dostatečně, má být svěřena správa pozůstalostního jmění jim všem, žádají-li o to. Poněvadž i Růžena F-ová dědické své právo na základě testamentu dostatečně prokázala, k pozůstalosti se přihlásila a ohradila se proti tomu, by správcem ustanoven byl jedině Antonín S., svěřil jí soud první stolice právem správu pozůstalosti společně s ostatními přihlášenými dědici. Ustanovení § 836 obč. zák., jehož stěžovatel se dovolává, nelze na tento případ užít.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není zde předpokladů § 16 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z., jelikož ustanovení § 810 obč. zák., jehož se rekurs dovolává, týká se správy věci, do spoluvlastnictví více osob náležející, v tomto případě však jedná se o správu věci patřící do pozůstalosti, dosud neodevzdané, takže v opatření soudů nižších, jež odpovídá předpisu § 145 nesporného řízení, nelze shledati porušení zákona.

Čís. 226.

Společnost s o. r., mající sídlo mimo státní území Československé republiky, jest společností cizozemskou, byť i v cizozemsku platil pro ni též zákon ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z., který dosud platí na dále i v tuzemsku pro tuzemské společnosti s r. o.

Lhůta k rekursu dle § 102 zákona o společnostech s r. o. čítá se finanční prokuratuře od doručení usnesení, nikoli ode dne vyhlášení zápisu.

(Rozh. ze dne 15. července 1919, R I 276/19.)

Rejstříkový soud (krajský soud v Chebu) povolil v době od listopadu 1918 do května 1919 řadu zápisů ohledně vídeňské firmy, ma-

jící poboční závod v Mariánských Lázních. Rekursní soud nařídil ku stížnosti finanční prokuratury prvému soudu, by zachoval se dle ustanovení § 107 a násl. zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z. Důvody: Zákonem ze dne 28. října 1918 čís. 11 sb. z. a n. zřízen byl samostatný stát československý. Týmž zákonem bylo ustanoveno, že veškeré dosavadní zemské i říšské zákony a nařízení zůstávají prozatím v platnosti. Dnem 28. října 1918 staly se tedy Dolní Rakousy cizozemskem, a bylo o návrhu na zápis pobočního závodu firmy »Hotel K. Gesellschaft m. b. H. in Wien« v Mariánských Lázních jednati jako o žádosti, podané u obchodního soudu ve Vídni a krajskému soudu v Chebu dle § 59 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z. postoupené za zápis tuzemského závodu cizozemské společnosti dle VI. hlavy citovaného zákona. Bylo tedy šetřiti ustanovení §§ 107 a násl. citovaného zákona, zejména předpisů §§ 114 a 102, dle nichž nutno opis opovědi a příloh po zápisu do obchodního rejstříku zaslati finanční prokuratuře sídla tuzemského závodu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žadatele.

Důvody:

Usnesení v odpor vzaté správně vystihlo, že zápisy, jichž se společnost »Hotel K., společnost s r. o.« domohla usneseními krajského soudu v Chebu ze dne 16. listopadu 1918, 9. prosince 1918, z 3. ledna 1919 a 27. května 1919, směřovaly k tomu, by společnost, mimo území státu československého sídlící, do území toho byla přenesena, aniž by šetřeno bylo předpisů §§ 107—114 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z. Z § 108 zákona toho jest zřejmo, že společnost za cizozemskou pokládati dlužno, má-li sídlo své v území jiného státu, že tedy není rozhodno území, ve kterém zákon zmíněný platí, jak uvádí § 107. V době, kdy žádáno bylo o zápis pobočního závodu v Mariánských Lázních, měla společnost své sídlo ve Vídni, tedy v území státu, různého od státu československého. Šlo tedy o zápis podle § 107 zák., o němž dle § 102 zák. finanční prokuratuře měla býti dána zpráva. Dodatečné přenesení sídla společnosti, jejíž členové a jednatelé bydlí v Budapešti (§ 108 čís. 2 zákona), nemůže tudíž společnosti dáti povahu společnosti zdejší. Finanční prokuratuře pak nemůže býti upíráno právo k rekursu proti usnesením svrchu uvedeným, poněvadž zákon ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z., který jí v § 102 vyhrazuje právo rekursu proti povolení zápisů, neobsahuje zvláštních ustanovení, že lhůta rekursní čítána býti má ode dne vyhlášení zápisu v listě, k tomu ustanoveném. Platí tedy § 11 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z., že počíná lhůta k rekursu doručením usnesení. Shora uvedená usnesení nebyla finanční prokuratuře doručena. Nařízení v odpor vzaté, by dodatečně bylo opatřeno doručení, vyhovuje tudíž zákonu a není oprávněnost jeho vyvrácena úvahami rekursu o nabytých právech osob třetích, které, důvěřující v rejstřík, právní jednání se společností uzavřely. Předpis § 102 zák., že finanční prokuratura teprve o povoleném a vykonaném zápisu zpravena býti má a proti vykonanému zápisu rekurovati může, svědčí tomu, že práva třetích osob rekurs vyloučiti nemožno, což se shoduje s odstavcem druhým § 2 zákona, jímž jest postaráno o práva takových osob.